

Arrest

nr. 242 966 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2020 met referentnummer 90793.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt op 8 augustus 2018 via Amsterdam, Nederland, het Schengengrondgebied. Zij is hierbij in het bezit van een Marokkaanse paspoort geldig tot 23 september 2020 en voorzien van een door de Nederlandse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum geldig in de periode van 1 augustus 2018 tot 8 september 2018.

1.2. Verzoekster meldt zich op 21 augustus 2018 aan bij de administratieve diensten van de gemeente Kraainem. Zij wordt in het bezit gesteld van een verklaring van aankomst, waarin wordt vastgesteld dat haar verblijf is toegelaten tot 28 augustus 2018.

1.3. Op 18 december 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer die de Spaanse nationaliteit bezit. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de bevoegde minister op 18 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die gezamenlijk in de vorm van een bijlage 20 op 15 juni 2020 aan verzoekster ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.05.2019 werd ingediend door:

Naam: [A.H.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.05.2019 gezinshereniging aan met haar broer, zijnde [A.H.E.M.A.], van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.09.2015

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°[...] dd. 19.11.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting; echter, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, is de relevantie ervan niet duidelijk.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 26.12.2016, 07.07.2018, 14.05.2019, 26.06.2019, 17.08.2019 en 20.09.2019: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs, ook is, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen (en bij uitbreiding België is binnen gereisd), hun relevantie niet afdoende duidelijk.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode november 2019 - januari 2020; arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 05.02.2020

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in de periode 04.12.2015 - 18.10.2016 en opnieuw sedert 13.11.2017 in België woonachtig was/is. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 18.12.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij het middel:

“Dat verzoekster op 18 december 2019 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van haar Spaanse broer of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

[...]

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van 'bijzondere feitelijke omstandigheden', zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het 'behoren tot het huishouden'. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoekster duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van haar broer op het ogenblik dat zij nog in Marokko verbleef én zij in haar land van herkomst tevens deel uitmaakte van het gezin van haar broer.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoekster, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

[...]

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat zij niet afdoende zou hebben aangetoond dat zij onvermogen en ten laste was van haar broer op het ogenblik dat zij in Marokko verbleef of zij deel uitmaakte van het gezin van haar broer.

Conform artikel 47/1 Vw. worden als andere familieleden van een Unieburger beschouwd de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

[...]

Dat verzoekster aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij in Marokko onvermogen is en zij afhankelijk was van de financiële steun van haar broer.

Zo heeft verzoekster o.m. een administratief attest van de Marokkaanse overheid voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen inkomsten had en geen onroerende goederen bezit in Marokko.

Tevens heeft verzoekster diverse bewijzen van geldstortingen door haar broer voorgelegd.

Met voormelde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten had in Marokko en geen onroerende goederen en financieel afhankelijk was (en is) van haar broer, wordt door verweerder geen rekening gehouden.

Dat er dan ook een sprake is van een schending van de motiveringsplicht en bovendien een schending van de zorgvuldigheidsplicht, nu duidelijk is dat door het negeren van bepaalde door verzoekster aangebrachte stukken, verweerder het dossier van verzoekster niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

[...]

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster onomstootbaar heeft aangetoond dat zij onvermogen was in Marokko, haar broer haar geldsommen overmaakte waarmee zij kon overleven en hij bovendien ook in Marokko als broer deel uitmaakte van het gezin van zijn zus, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van haar Spaanse broer én tevens deel uitmaakte van zijn gezin.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG : "2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoekster voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoekster niet werd aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon en/of zij niet samenwoonde met de referentiepersoon op het ogenblik dat zij nog in Marokko verbleef."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, doelt zij op een miskennis van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

De keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4. Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in, waarbij zij zich beriep op haar hoedanigheid van *“ander familielid”* van haar broer met de Spaanse nationaliteit zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 en C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 en C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198, HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; en HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* of *“het behoren tot het huishouden”*.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-01/05; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Beide arresten geven aan dat het familielid in een dergelijk geval wel moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

2.1.5. In de bestreden weigeringsbeslissing gaat verweerder in op de verschillende door verzoekster ter staving van haar aanvraag voorgelegde stukken:

“- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.09.2015

- ‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°[...] dd. 19.11.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting: echter, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, is de relevantie ervan niet duidelijk.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 26.12.2016, 07.07.2018, 14.05.2019, 26.06.2019, 17.08.2019 en 20.09.2019: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs, ook is, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen (en bij uitbreiding België is binnen gereisd), hun relevantie niet afdoende duidelijk.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode november 2019 - januari 2020; arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 05.02.2020.”

Met verwijzing naar het gegeven dat de referentiepersoon in de periode van 4 december 2015 tot 18 oktober 2016 en opnieuw sinds 13 november 2017 in dit land verblijft, oordeelt verweerder dat geen sprake kan zijn van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Vervolgens stelt verweerder vast dat verzoekster geen documenten heeft voorgelegd die kunnen aantonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte

van het gezin van de referentiepersoon. Daarnaast stelt verweerder ook vast dat de voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs dat verzoekster onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar België en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hierbij merkt verweerder nog op dat aan de hand van de voorgelegde stukken evenmin blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon niet ten laste vallen van de Belgische Staat. Verweerder wijst er ten slotte op dat het gegeven dat verzoekster sinds 18 december 2019 staat gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België geenszins kan volstaan om het vereiste bewijs te leveren van het *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

2.1.6. De Raad merkt allereerst op dat verzoekster als dusdanig niet aangeeft dat de weergave van de door haar voorgelegde stukken in de bestreden weigeringsbeslissing niet correct of onvolledig is. Zij geeft niet aan dat een specifiek stavingstuk dat zij voorlegde ten onrechte niet in rekening is gebracht. Mocht dit wel het geval zijn, kan zo ook worden aangenomen dat zij in het kader van huidig beroep dit volgens haar over het hoofd geziene stavingstuk dan concreet benoemt en naar voor brengt, wat geenszins het geval is. Zij toont niet aan dat bepaalde van de door haar aangebrachte stukken zouden zijn genegeerd.

2.1.7. In zoverre verzoekster in eerste instantie betoogt dat zij aan de hand van de voorgelegde stukken wel degelijk heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, moet worden vastgesteld dat zij op geen enkele wijze toelicht uit welke stukken, of welke hierin opgenomen vermeldingen, zulks dan zou kunnen blijken. Hiermee haalt zij de in dit verband gedane vaststelling in andersluidende zin niet onderuit.

2.1.8. Verzoekster betwist in tweede instantie dat zij niet afdoende zou hebben aangetoond dat zij van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Zij betoogt dat zij aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij in Marokko onvermogen is en dat zij er afhankelijk was van de financiële steun van haar broer.

Verzoekster stelt dat zij een administratief attest van de Marokkaanse overheid heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen inkomsten had in Marokko en zij er evenmin onroerende goederen bezit. In dit verband merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier enkel blijkt dat zij een attest van de Marokkaanse belastingdienst van 19 november 2019 voorlegde waarin staat dat zij op datum van dit attest niet was onderworpen aan de woon- en gemeentebelasting. Verweerder oordeelde hieromtrent dat de relevantie van dit stuk niet blijkt, omdat niet vaststaat dat verzoekster op datum van het attest nog verbleef in haar land van herkomst. Verzoekster toont niet aan dat verweerder de relevantie van dit stuk ten onrechte in twijfel heeft getrokken of dat hij kennelijk onredelijk handelde door op basis van dit stuk niet te aanvaarden dat zij onvermogen was in haar land van herkomst in de periode voor haar komst naar België. Op basis van de voorliggende gegevens moet de Raad inderdaad ook vaststellen dat verzoekster reeds op 8 augustus 2018 het Schengengrondgebied heeft betreden, zonder dat blijkt dat zij sindsdien is teruggekeerd naar haar land van herkomst. In deze situatie waarin niet vaststaat dat zij in het jaar voorafgaand aan het opstellen van het attest nog in Marokko woonde, maakt verzoekster niet duidelijk hoe uit dit stuk volgt dat zij in Marokko, voor haar komst naar België, zonder inkomsten of onvermogen was.

Verder wijst verzoekster op diverse bewijzen van geldstortingen door haar broer die zij heeft voorgelegd. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, is ook met deze bewijsstukken rekening gehouden bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing. Verweerder is van mening dat de voorgelegde geldstortingen te beperkt en onregelmatig zijn om te worden aanvaard als voldoende bewijs van het ten laste zijn van in het land van herkomst. Nog geeft hij aan dat de relevantie van de verschillende geldstortingen niet vaststaat, waar niet blijkt dat verzoekster zich telkens nog in het herkomstland bevond, en niet reeds in België. Verzoekster gaat niet concreet in op deze naar voor gebrachte motivering. Zij brengt andermaal geen concrete argumenten naar voor die deze motivering onderuit kunnen halen. Het enkele gegeven dat zij niet akkoord gaat met de gedane beoordeling volstaat niet.

De bij de Raad voorliggende stukken geven ook aan dat verzoekster reeds sinds augustus 2018 in België verblijft, minstens blijkt niet dat zij sindsdien terugkeerde naar haar land van herkomst of elders verbleef. In de voorliggende situatie toont verzoekster niet aan dat de geldstortingen uit 2019 relevant zijn om te kunnen aantonen dat zij van in het land van herkomst ten laste is. Blijven over twee geldstortingen op 26 december 2016 en op 7 juli 2018. Zelfs voor zover wordt aangenomen dat

verzoekster toen nog verbleef in haar land van herkomst, kan niet worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk was om te oordelen dat deze stortingen te beperkt en te onregelmatig waren om te kunnen aantonen dat zij in haar land van herkomst, voorafgaand aan de komst naar België, daadwerkelijk was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

In zoverre verzoekster nog stelt te hebben aangetoond in België afhankelijk te zijn van haar broer, wordt herhaald dat uit de reeds genoemde arresten van het Hof van Justitie duidelijk blijkt dat verzoekster dient aan te tonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

2.1.9. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing uitgaat van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of enig gegeven of voorgelegd stuk ten onrechte niet of niet op een zorgvuldige wijze in rekening is gebracht. Evenmin kan worden vastgesteld dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot zijn vaststellingen dat verzoekster op basis van de door haar voorgelegde bewijsstukken niet heeft aangetoond dat zij van in het land van herkomst ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie.

2.1.10. Voor zover zij nog betoogt dat zij over een vrije bewijsvoering beschikt en dat zij het “*ten laste zijn*” mag aantonen met elk passend middel, wijst de Raad erop dat verzoekster geenszins aantoont dat er in casu geen vrije bewijsvoering werd aanvaard. Er blijkt immers niet dat de voorgelegde documenten werden geweigerd omdat zij niet zouden voldoen aan enige (vorm)voorwaarde, dat verzoekster zou zijn verhinderd welbepaalde stukken voor te leggen of dat de voorlegging van specifieke documenten als absolute vereiste werd gesteld. De voorgelegde stukken worden alle beoordeeld op hun inhoud en in hoeverre verweerder uit deze stukken het ten laste zijn dan wel het deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst kan afleiden.

2.1.11. Een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet of nog van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.12. Verzoekster wijst nog op een schending van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, dat stelt als volgt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Verzoekster voert aan dat volgens haar geen nauwkeurig onderzoek is gebeurd naar haar persoonlijke situatie. Verwijzend naar de voorgaande bespreking van het middel, kan dit standpunt evenwel niet worden bijgetreden. Er heeft wel degelijk een individueel en grondig onderzoek van de aanvraag plaatsgevonden, rekening houdende met de verschillende door verzoekster aangebrachte documenten. Verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat het gevoerde onderzoek niet op voldoende individuele en grondige wijze is gevoerd, zodat een schending van het betreffende artikel niet blijkt.

2.1.13. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Belgische Grondwet.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de zus van de Spaanse referentiepersoon en woonde in Marokko samen met haar broer. Bovendien woont verzoekster heden samen met haar broer in België, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

[...]

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de zijns is van de referentiepersoon, zij in België samenwoont met haar broer, zij in Marokko op hetzelfde adres woonden, haar broer verzoekster geld overmaakte en haar volledig onderhield.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2.2. Nu verzoekster dit middel vooral lijkt te betrekken op de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt het in eerste instantie onderzocht wat deze beslissing betreft.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, de zogenaamde ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar broer met de Spaanse nationaliteit aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie, waarnaar reeds werd verwezen, wordt de gezinsband van ruimere familieleden omschreven als zijnde deze van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar die niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen (§32).

Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt, zoals ook reeds gesteld, dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde in artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verblijfsaanvraag van verzoekster werd geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet deugdelijk zou zijn genomen. Het is geenszins aangetoond dat verzoekster in haar land van herkomst, en dit voorafgaand aan de komst naar België, samenwoonde met of deel uitmaakte van het gezin van haar broer. Evenmin is het aangetoond dat zij in haar land van herkomst afhankelijk was van haar broer in België om in haar basisbehoeften te voorzien.

In deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat er tussen verzoekster en haar broer met de Spaanse nationaliteit sprake is van de vereiste bijzondere band van afhankelijkheid om onder de bescherming te kunnen vallen van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Het enkele gegeven dat verzoekster thans in België samenwoont met haar broer en zij tijdens haar illegale dan wel precaire verblijf in dit land enkele keren geldelijke steun ontving van haar broer, zonder dat evenwel blijkt dat zij in haar land van herkomst is aangewezen op haar broer om in haar basisbehoeften te voorzien, volstaat niet om alsnog de vereiste bijzondere afhankelijkheidsband aan te tonen. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoekster niet zelfstandig zou kunnen functioneren in haar land van herkomst.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen en niet blijkt dat enige belangenafweging dien(de)t plaats te vinden.

Er blijkt verder ook niet dat verzoekster zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermenswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdroeg bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing. De familieherenigingsprocedure op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is niet de geëigende procedure hiervoor.

2.2.3. In zoverre verzoekster ook de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat in deze beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”* Met haar voornamelijk theoretisch betoog weerlegt verzoekster deze motieven niet.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het

EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van verweerder om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekster in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar hij vaststelt dat de bijzondere afhankelijkheid van verzoekster ten opzichte van haar broer niet of onvoldoende blijkt. Verzoekster toont niet aan dat het door haar ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Andermaal blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover verzoekster van oordeel zou zijn dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een inbreuk zou uitmaken op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins concreet aantoonst dat zij in België, los van de banden met haar broer, een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Zij weerlegt het gestelde in deze bestreden beslissing verder niet dat in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij haar leven opnieuw opneemt in haar herkomstland. Verweerder wijst hierbij ook op het precaire karakter van het verblijf in België en ziet geen gezondheidsproblemen die zich hiertegen kunnen verzetten. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoekster doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar broer met de Spaanse nationaliteit niet blijkt. Er blijkt niet dat zij en haar broer via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van deze laatste aan Marokko, de familieband niet kunnen onderhouden. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van verzoekster.

2.2.4. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.5. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Gelet op de voorgaande bespreking kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden vastgesteld.

2.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij onderbouwt haar middel als volgt:

“Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten : “aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken”.

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld dat verzoekster niet zou behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon en van haar als volwassen persoon mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

[...]

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoekster, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

[...]

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 , dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingebesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingebesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingebetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond”.

[...]

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, ‘Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur’ (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoekster niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en hij als volwassene een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verblijfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele familiale situatie van verzoekster, die opnieuw samenwoont met haar broer en wiens broer haar in Marokko en in België heeft onderhouden. Verzoekster behoort dan ook wel degelijk tot het kerngezin van de referentiepersoon.

[...]

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd werd op grond van artikel 7, §1, 2° Vw., nl. dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn.

Hierbij werd opgemerkt dat verzoekster niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort en van haar als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de individuele familiale toestand van verzoekster bij het afleveren van dit bevel."

2.3.2. Dit middel wordt enkel betrokken op de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, en wordt dan ook enkel onderzocht in het licht van deze beslissing.

2.3.3. Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat verzoekster niet behoort tot het originele kerngezin van haar broer, waardoor het aangehaalde gezins- of familieleven niet kan worden ingeroepen als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven. De afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar broer wordt betwist. Verweerder stelt dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder de nabijheid van haar broer. Verweerder benadrukt dat in het voorliggende geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er is, zo vervolgt hij, ook geen sprake van minderjarige kinderen, noch van enig medisch probleem.

Verweerder heeft aldus verduidelijkt waarom hij gebruik heeft gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid zoals vervat in het door verzoekster aangehaalde artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Hij heeft zowel de juridische als de feitelijke motieven aangeduid waarop deze beslissing is gesteund. Er is wel degelijk, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, een afzonderlijke motivering voorzien die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf.

Verzoekster vindt de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten summier, maar maakt met deze mening nog niet aannemelijk dat de voorziene motivering haar niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid om met kennis van zaken te beoordelen of het nuttig is in rechte tegen deze beslissing op te komen. De voorziene motieven, waarin trouwens ook wordt ingegaan op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoekster duidt ook niet dat enig aspect dat haar situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering is betrokken. Op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn.

De door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad van State en de Raad is niet dienstig in het voorliggende geval. In deze arresten deed de situatie zich voor waarin, los van een verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, geen enkele motivering was voorzien voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl dit in de voorliggende zaak duidelijk wel het geval is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.4. Nu verweerder in het voorliggende bevel heeft geduid dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf is verstreken, waarbij nog wordt ingegaan op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, valt ook niet in te zien dat artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit werd miskend.

2.3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening hield met de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand.

Zo gaat verweerder allereerst in op het voorgehouden gezins- en familieleven tussen verzoekster en haar broer met de Spaanse nationaliteit. Hij stelt vast dat verzoekster niet behoort tot het originele kerngezin van haar broer. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tussen hen wordt betwist. Er is volgens verweerder geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoekster en haar broer of overige familieleden, anders dan de gewone affectieve banden, waardoor deze familiebanden er zich niet tegen verzetten dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat verzoekster een volwassene persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder de nabijheid van haar broer en niets erop wijst dat zij hier niet toe in staat is. Hij benadrukt nog dat in het voorliggende geval geen sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf. Verder stelt verweerder vast dat geen sprake is van minderjarige kinderen in België of van een medisch probleem in hoofd van verzoekster.

Gelet op deze beoordeling houdt verzoekster volstrekt ten onrechte voor dat bij de afgifte van het bevel haar *“individuele familiale situatie”* niet in rekening is gebracht of niet is onderzocht. In zoverre zij andermaal de gedane beoordeling omtrent het ingeroepen gezins- of familieleven met haar broer betwist, volstaat verder een verwijzing naar de bespreking van artikel 8 van het EVRM waar in dit verband reeds werd bevestigd dat verzoekster niet aantoonde dat er sprake is van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van dit verdragsartikel. Verzoeker betwist verder niet dat het hoger belang van het kind in haar geval niet speelt en zij geen gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar het land van herkomst kunnen verhinderen. Verzoekster toont niet aan dat de voorziene motivering niet kan standhouden of enig aspect hierbij ten onrechte buiten beschouwing is gebleven.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet met de vereiste zorgvuldigheid is gegeven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.3.7. De opgeworpen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet toegelicht. Dit onderdeel van het middel is om die reden onontvankelijk.

2.3.8. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS